

Joachim Schnobel

**Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis Joachimus Schnobelius,
I.U.D. & Professor ad iusta funebria, quae Vir ... Dn. M. Elias Taddelius, SS. Theol.
Professor & Ecclesiae Petrinae Pastor Filiolo dulcissimo Michaeli Taddeln. parata
cupit, omnes omnium ordinum cives Academicos ... invitat**

Rostochii: Kilius, 1643

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn77680765X>

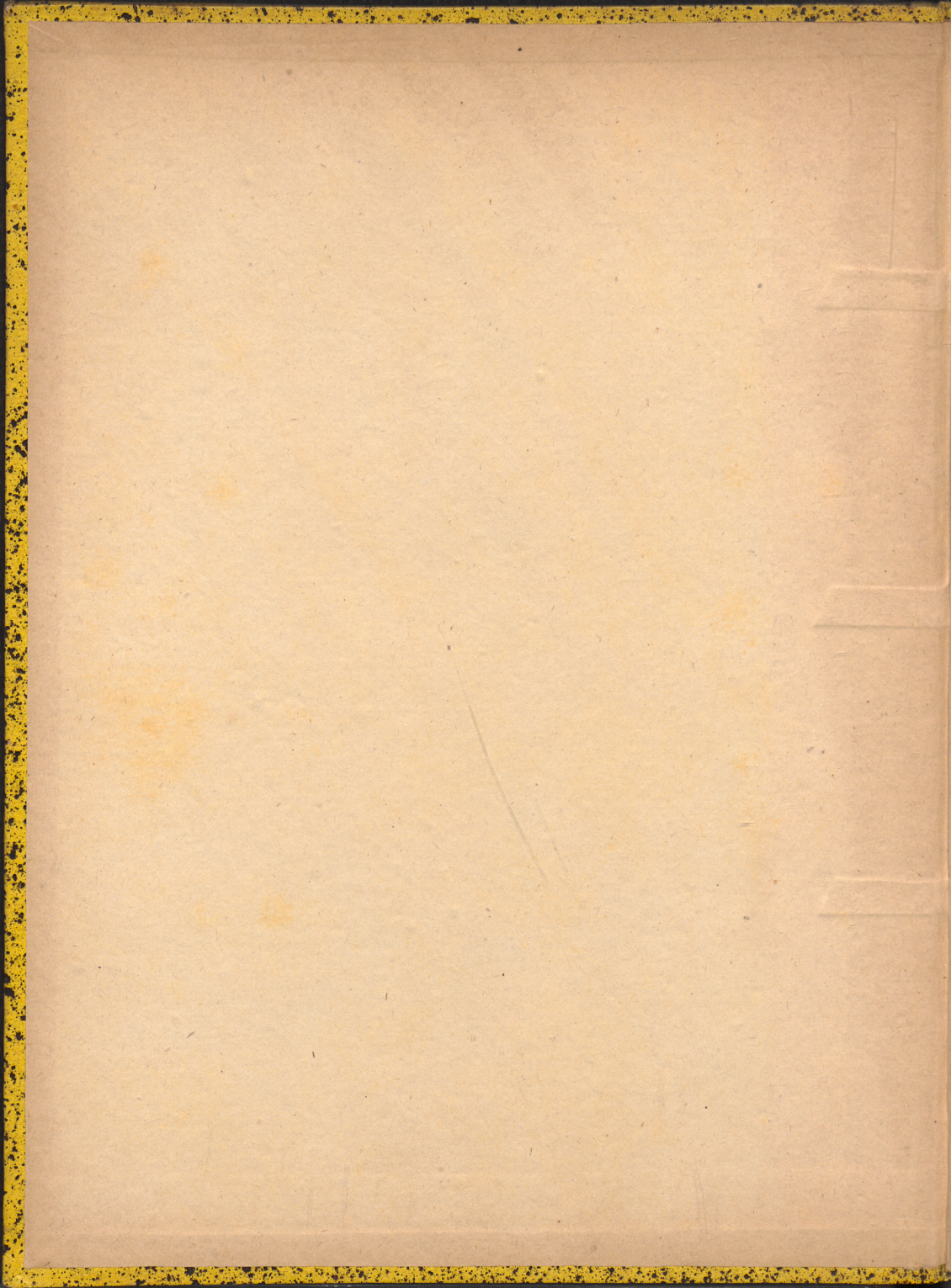
Druck Freier Zugang

Schnobel, J.

in M. Taddel.

Rostock 1643.

PROGRAMMA

Quo

RECTOR

Academiæ Rostochiensis

JOACHIMUS SCHNOBE-

LIUS, J. U. D. & Professor

ad

Justa funebria,

quæ

Vir Reverendus & Clarissimus

DN. M. ELIAS TADDELIUS,

SS. Theol. Professor & Ecclesiæ Petrinæ

Pastor

Filiolo dulcissimo

MICHAËLI
TADDELN.

parata cupit,

Omnes omnium ordinum cives

Academicos Studiosè invitat.

ROSTOCHII,

Typis NICOLAI KILII, Academia Typographi.

Anno M. DC. XLIII.

16

PROGRAMMA
RECTOR
Academice Rostochensis
IOACHIMUS SCHNORR
LIT. J. U. D. & Professor
Iussu auctoritate,
D. N. MICHAELIS TADDELIUS
P. Rectoris & Rostochensis
P. Rector
P. Rectoris & Rostochensis
MICHAEEL
TADDELIUS
P. Rector
Omnes omnium ordinum cives
Academici studiosi in vestra
ROSTOCHIA
THE MICHAELIS TADDELIUS
ANN. 1803

DE Midá Phrygum Rege opu-
lentissimo narrat ex Aristotele Plu-
tarchus, illum venationis studio ali-
quando occupatum pro ferâ SILE-
NUM, quem Liberi Patris alumnum, vatem &
Semideum credebant, cepisse, & cum a capro va-
ria abstrusa & mirabilia, quorum aliquam par-
tem Ælianus refert, sciscitatus esset, tandem, quid
homini optimum & è cunctis maximè expe-
tendum censeret, quasivisse. Ad id illum velut
attonitum & perculsum cum silentio paulisper
hasitasse, cum verò urgendi, ut loqueretur, fi-
nem Rex non faceret, tandem dixisse: *Αὐτὸ πρῶτον
πῶτον ἐστὶ γενέσθαι τὸ πῶτον ἀέρισον. Αέρισον πῶτον καὶ πῶτον τὸ μὴ
γενέσθαι. δεύτερον δὲ τὸ γενόμενοις ἀποθανεῖν ὡς τάχιστα.* *Primum o-*
ptimum est hominem non nasci, proximum autem
quam primum mori. Quod sanè responsum à du-
ctu & ordine naturæ species suas studiosè cupi-
entis & conservantis discrepat, nec divinæ men-
ti, quâ propagatio generis humani decreta, satis
est consentaneum. Quin affectui & votis homi-
num,

num, qui perpetuitatem sui generis ubique moliantur & interitum reformidant; ac publicæ deniq; rei, cujus in senum prudentia & usu rerum salus consistit, omninò repugnare videtur. Verùm enim verò, si ærumnosum hoc vitæ pelagus, in quo densa nube mœroris, undis curarum, procellis periculorum, fluctibus adversitarum, seopulis casuum variorum, & latentibus simulratum brevibus, ac saxis odiorum cuncta horrèt, intuemur, Silenum hunc nihil absurdum aut inconditum dixisse intelligemus. Quemadmodum enim fortunatum prædicamus, qui nunquam ingressus est mare, vel si ratem ejus sævitæ commisit, citissimè portum est investus; ita infelicitatis non involvitur undis, qui in vitam non emittitur, nec diu torquetur, cui exitus ex ea fuit in proclivi. Quot enim obveniunt homini, ad quæ subinde ingemiscat, quot committit pœnitenda, quibus intimè doleat, & cœli hujus hanc lucem ac vitæ spiritum sibi ingratum & injucundum esse quiritetur, adeoq; τῶν φοβερῶν φοβερῶτατον MORI votis indesinentibus præoptet? Misera omninò hæc est vita, etiam luxu, divitiis ac honoribus affluentis, nisi sensum omnem exuerit, acerba & luctuosa, quam ad primum ejus gustum sine labe reliquisse in parte felicitatis maxima

xima est ponendū. Tam felici hoc tempore licuit
esse infanti suavissimo MICHAELI Taddeln / cujus
in primordio vitæ piè defuncti exuvia solenni ri-
tu hodie terræ matri sunt coheredendæ. Natus
hic est xxiii. Septembris Anni nuper præterlapsi
1693. Patre viro Reverendo & Clarissimo
Dn. M. ELIA TADDELIÛ SS. Theol. in Academiâ
hac Professore & Ecclesiæ Petrinæ Pastore vigi-
lantissimo, fautore, Collega & amico nostro ho-
norando. De cuius virtutibus ac meritis, qui-
bus cætum Christianum suæ curæ commissum &
studiosam juventutem, adeoq; Academiâ no-
stram totam sibi devincit, ac famam ad exteros
longè latèq; feliciter extendit, verba facere, nec
ipsius patitur modestia, nec hominis verecundi
officium admittit. Est & fertur in oculis omni-
um, qui hic degimus, ut dotes ac laudes ejus taci-
tæ potius cujusvis dextrè judicantis æstimationi
relinquendæ, quàm calamo nostro exponendæ
videantur. Mater verò, quæ felici partu eum di-
cto tempore in vitam hanc enixa, est lectissima &
honestissima foemina KUNIGUNDA Lufowen. A-
vum paternum BERNHARDUM Taddeln / Civem
& Centum-virum hujus civitatis integerrimum;
Aviam paternam CATHARINAM Schmilowen / ma-
tronam laudatissimam: Avum verò maternum

JOHANNEM Zubowen/ civem hujus urbis humanis-
simum; Aviam maternam KUNIGUNDAM Re-
mersi feminam optimam & curâ rei familiaris
imprimis celebrem habuit. His ortus parenti-
bus ac avis infantulus noster, Christoq; Servatori
sacro baptismatis lavacro consecratus non po-
tuit non magnam & certissimam futura probita-
tis spem de se præbere. Quid enim juxta naturæ
intentionem ac legem certius, quàm, uti fructus
arbori, flores plantæ, fetus animali respondere
solent, sic genitum hominem genitori similem
prorsus fieri, præsertim, si doctrinæ vim ho-
nestæ mentis insitam sub educatione accuratâ
promoveat, moderetur, extollat? Verùm fallax
spes illa fuit, dum vix quatuor mensibus vitæ hu-
jus frui potuit usurâ. Edcæ enim, cum nudius
tertius salvus & incolumis Parentibus adhuc ar-
risisset, ac vesperi cumis impositus, precibus DEO
commendatus ac somno relictus esset, sequenti
die, undecimo scilicet hujus mensis, hora sextâ
matutinâ in iisdem, noxiò fortè quodam humore
multis hoc tempore infesto repertus est suffoca-
tus & extinctus. Acerbissimum sanè vulnus pe-
ctoribus parentum *φασίς* hoc obitu tam ino-
pinato & repentino jam deudò est inflictum, ut
vel ex hoc casu & luctu, quàm misera sit humana
vita

vita conditio, quã q̃ in ea diu commorari homini
haud sit optandum, cognoscatur. Cum ipso ve-
rò puellulo, qui limen saltem attingit ærumna-
rum, & antequam eas non sensu solum, sed & co-
gitatione percipere posset, ab iisdem subtractus
fuit, quàm optimè actum esse constat. Extra e-
nim insidias malignantis mundi, & ultra omnem
invidiam ac livorem, procul à turbis, contentio-
nibus, periculis, & tot casibus adversis in cœtu be-
atorum constitutus, obitu suo præmaturo matu-
ritatem securæ quietis, gaudii, & gloriæ semper-
næ est consecutus. De quo meliori ipsius statu
cùm non dubitare queant Parentes, qui eum ve-
lut surculum Christo Immanueli insertum, ac
precibus suis locum, si non ad voluntatem terre-
nam, tamen ad salutem cœlicam certissimè à DEO
semper relinquì norunt, luctui ac desiderio suo e-
tiam ponent modũ, quod q̃ placuit auctori & do-
mino vitæ nostræ, illi tranquillâ sese mente & ob-
sequio submittent. Erit enim tempus, quo nutu
supremi numinis, ipsi eadem felicitate potiantur
illi q̃; denuò in perpetuum associantur. Sed desi-
nam memores monere, cum non dubium sit Re-
verendum ac Clarissimum Dn Patrem medelam
ex sacro myrothecio, quam aliorum ægritudini
& curationi adhibet, sibi in exemplum cetero-
rum

rum ipsi pie ac prudenter applicatorum, matris-
q; luctum eadem dexteritate mitigaturum & uas
dempturum esse. Nos verò, Cives Academici, do-
loris ejus, si quis adhuc moram trahit, sensu me-
rito tangimur & non præsentiam tantum animi
ad ferendum hunc casum, sed & meliorem fortu-
nam ei sincerè optamus. Quam nostram ^{optamam}
^{seam} & votum ut rei ipsa declarem, agite ad exe-
quias, quæ defuncto infantulo hodie hora mediâ
primâ in templo Petrino parabuntur, cohones-
tandas frequentes confluite, vimq; lethi repenti-
nâ ac insidias improvisas investrum ipsorum doc-
umentum probè perpendite ac ruminatè. Id
quod vos hoc programmate studiosè moneo ac
officiosè rogo. P. P. xiiii Januarii Anno Christi
1643 quem omnibus Academiae urbisq; ci-
vibus lætum adeoq; huic Provinciæ ac toti or-
bi verè Christiano, faustum & pro optatis-
simâ pace tandem consequendâ fa-
lutarem ex animo precor.

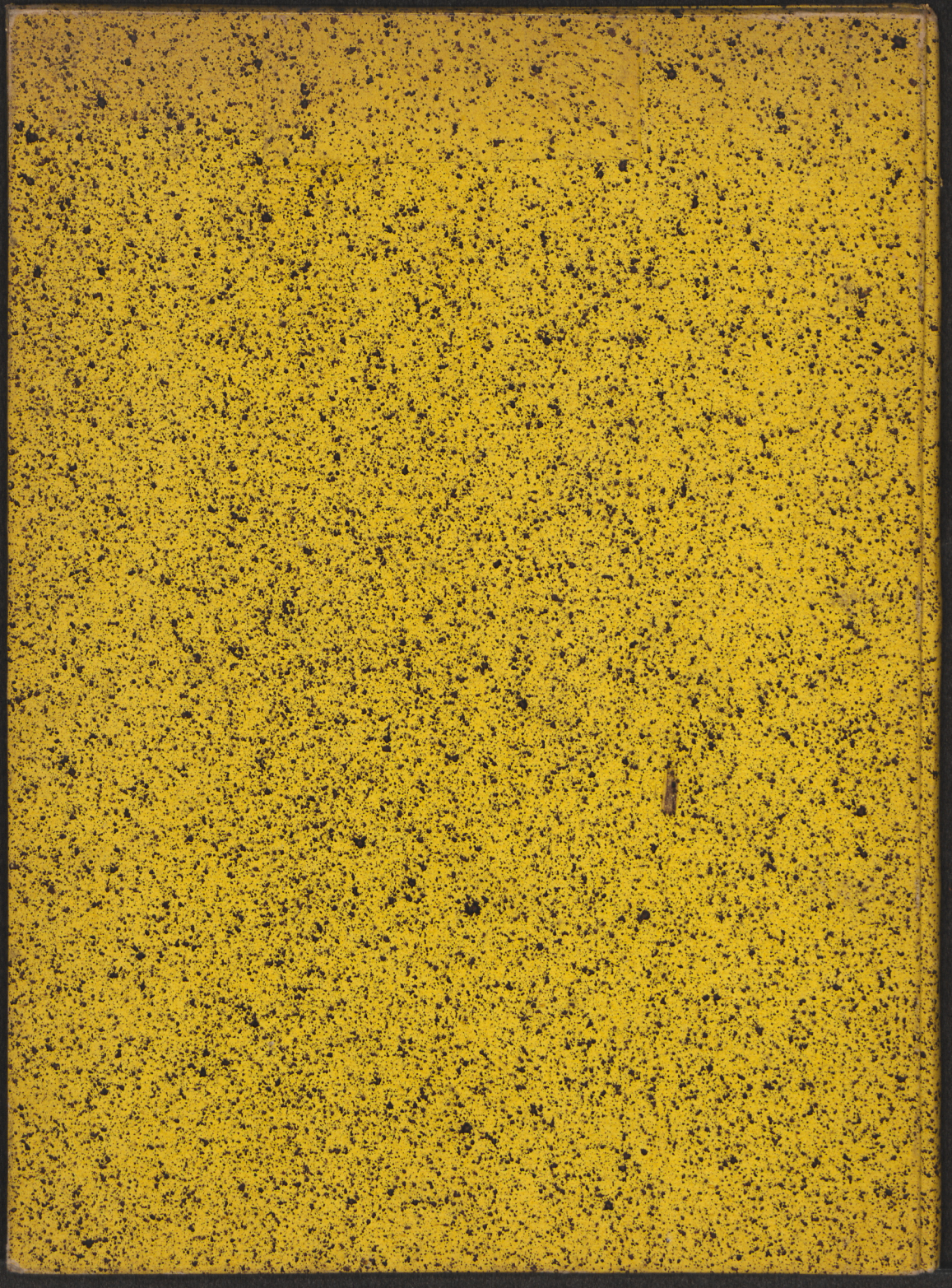

vita conditio, quãq; in eadiv con
haud sit optandum, cognoscatur
rò puellulo, qui dimen saltem
rum, & antequam eas non sensu
gitatione percipere posset, ab ii
fuit, quàm optimè actum esse c
nim insidias malignantis mundi,
invidiam ac livorem, procul à r
nibus, periculis, & tot casibus adv
atorum constitutus obitu suo pi
ritatem securæ quietis, gaudii, &
na est consecutus. De quo me
cum non dubitare queant Paren
lut surculum Christo Immanuo
ptecibus suis locum, si non ad vo
nam, tamen ad salutem cœlicam
semper relinqui norunt, luctui ac
tiam ponent modû, quodq; plac
mino vitæ nostræ, illi tranquillã
sequo submittent. Erit enim ter
supremi numinis, ipsi eadem feli
illiq; denuò in perpetuum associ
nam memores monere, cum flor
verendum ac Clarissimum Dn P
ex sacro myrothecio, quam alic
& curationi adhibet, sibi in exe

omini
oso ve
umna
& co
tractus
etra e
m mem
entio
etu be
matu
piter
s statu
m ve
m, ac
terre
à Deo
suo e
& do
& ob
nutu
iantur
d defi
sit Re
delam
tudini
terro
rum

